Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 30te Marts 1862.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg holder meget af at tale om det hellige Evangeliums Principer, at synge om dem, læse om dem og høre Andre gjøre det. Menneskets Aand behøver stadig Underviisning ved offentlige Foredrag, Læsning eller private Samtaler. De samme Principer fremstilles derved fra forskjellige Synspunkter, i forskjellige Stilemaader efter Talerens eller Skribentens Smag, afpassede efter Tilhørernes eller Læsernes forskjellige Opfattelsesevne, og gjentages saa ofte, at disse tilsidst grundfæstes i Troen paa vor Herre Jesus Christus. Hvis ikke dette var Tilfælde, kunde vi næsten ligesaa gjerne ophæve vore Forsamlinger, thi de vilde ikke være til noget Gavn. Ligesom en spæd Plante maa vandes, pleies og holdes fri for qvælende Ukrud for at kunne voxe og trives, indtil den forønskede Frugt viser sig, saaledes behøve ogsaa vi, der ere Planter i Herrens Have, at vandes og pleies, indtil vi bære Retfærdigheds Frugter til Gud vor Faders Ære. Alle Adams Sønner og Døttre opholdes og fødes af ham, hvis Omsorg strækker sig til alle Ting; men vi have den glade Bevidsthed, at vi virkelig befinde os i Guds Rige, i Vorherres Eden. Vi maae have stadig Underviisning for at kunne erindre forbigangne, nærværende og tilkommende Ting.

Der tales meget om at lytte til de Ældstes Raad og Lærdomme. Det er — for at bruge en af Broder Kimballs Lignelser — ligemeget hvilken Deel af Træet Frugten befinder sig paa, saa længe den hænger paa sin Green, thi da vil den altid drage Saft og Fedme fra Roden. Det samme er Tilfælde med os; det er ligemeget i hvilken Deel af Guds Rige vi befinde os, vi ere Alle Medlemmer af Guds store Familie og kunne frit øse Kraft og Styrke af Livsens Kilde, indtil vi blive brugbare i vor Mesters Tjeneste. I dette himmelske Værk hersker den fuldkomneste Orden; det er en Forening af Myndigheder, Love, Ordinantser, Domstole, Belønning, Straf, Ophøielser, Riger, Herligheder og evigt Liv.

Jeg har nogle Lærdomme at give med Hensyn til Myndighed og at modtage Raad. Jesus Christus siger: „Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet." Og atter: „Jeg saae de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger."

De Hellige i Almindelighed nære ingen Frygt for at fremstilles for Guds Domstol. Alle dem, som bestandig beflitte sig paa at vandre ret, kunne tillidsfuldt fremstille sig for ham. Dette er netop de Sidste-Dages Helliges Følelser. Br. Kimball har skildret Følelserne hos Mange af dette Folk, som tilsidesætte deres Biskops, Præsidents eller Forældres Raad, og derimod henvende sig til en høiere Authoritet, til Mænd med større Viisdom end dem, der staae dem nærmest, hvem de ansee for deres Ligemænd. De kunne ikke finde sig i at blive dømte af en Biskop, der ikke veed mere end dem selv; de betragte dette som en Krænkelse og ønske at blive dømte af en høiere Myndighed.

Havde jeg Tid til at citere Skriften for at vise, hvad Andre have seet og forstaaet med Hensyn hertil, vilde vi finde, at Gud, det store Ophav til alle Ting, ikke personlig vil dømme ethvert Individ af Menneskeslægten. Hvem vil da dømme dette Folk, naar vi fremstilles for den store Jeg-Er? Joseph Smith vil sidde som præsiderende Dommer, under Guds Forsæde, og dømme de Hellige og alle dem af denne Slægt, som have hørt Evangeliet. Den Almægtige vil bestyre det store Raad i Himmelen som Alles Overdommer. Det forringer ikke i mindste Maade hans Værdighed, at han beskikker troe og retfærdige Mænd til at udrette visse Hverv under hans Ledelse og Præstedømme.

Jesus Christus vil dømme Folket, som levede i hans Dage. Han underrettede sine Apostler om, at de skulde sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer; men selv vil han indtage sin Plads som præsiderende Dommer i dette ophøiede Raad. Personlig vil han ikke dømme ethvert Individ af de tolv Israels Stammer, og ei heller ville Apostlerne gjøre det, men disse ville overdrage en Deel af Dommermyndigheden til de Halvfjerdsindstyve, og Overpræsterne ville ligeledes faae Plads paa Dommersædet.

Joseph Smith blev kaldet af Gud til at bringe Evangeliet til denne Slægt. Joseph kaldte tolv Mænd til Apostelskabet og befalede dem at ordinere Qvorumer af Halvfjerds, der skulde handle under deres Præsidium. Mange af de Halvfjerds ordinerede han med egen Haand. De Tolv og de Halvfjerds sendtes til Øst og Vest, Syd og Nord for at prædike Evangeliet, thi Joseph selv kunde ikke komme allevegne, og eftersom Marken aabnede sig og Arbeidet forøgedes, kaldte han nye Halvfjerdsindstyve. Overpræster bleve ligeledes kaldte og et Qvorum dannedes af dem. Derpaa befalede Herren Joseph at ordinere Edward Partridge til Biskop i Zion og til at være en Dommer blandt de Hellige, „og han skal beskikke dem deres Arvelodder," sagde Herren. Han tog fat paa sin nye Bestilling, men vedblev kun en kort Tid dermed. Sidney S. Gilbert blev beskikket til Forvalter for Herrens Forraadshuus, thi Edward Partridge kunde ikke overtage begge Bestillinger — baade være Forvalter for Herrens Huus og tillige dømme Folket og udskifte Arven. Eftersom Guds Rige udspredes, udkræves der flere Biskopper eller Dommere, som virke i deres Kald under Bestyrelse af den præsiderende Biskop i Zion, hver i sit District.

Jeg skal anføre en anden Udtalelse af Frelseren: „Hvem I forlade Synderne,

dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." Atter: „Sandelig siger jeg Eder: hvad I binde paa Jorden, skal være bunden i Himmelen, og hvad I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." Lad de Ældste hædre deres Præstedømme efter bedste Kundskab og Forstand og dømme Folket retfærdigt og upartisk; og lad de Hellige aldrig undslaae sig for at blive dømte af en Biskop, en Præsident, en Ældste, et Høiraad eller hvemsomhelst, der maatte blive beskikket dertil. Vi ønske ikke at bebyrde Universets store Overdommer med vore smaa Besværinger.

Der har aldrig levet et Menneske paa Jorden, som havde Magt til at gjøre Indgreb i Himmelens Rettigheder. Menneskene kunne krænke sine egne og Andres Rettigheder, og det er Alt. De kunne skade hverandre, men aldrig Gud. Vi kunne synde mod ham ved at tage hans Navn forfængelig og paa mange andre Maader, og da burde vi bekjende vor Synd for ham; og hvis en Broder har hørt os bespotte Guds Navn, burde vi ogsaa bekjende vor Synd for ham og stræbe af al Kraft at tilbagevinde hans Tillid.

Broder Kimball sagde i Morges, at Folk havde løiet paa ham. Derved have de skadet sig selv langt mere, end de mulig kunde skade ham. De, som med Forsæt søge at fortrædige en retfærdig Mand, bringe sig selv under Forbandelse. Hvis vore Søskende forstode dette tilfulde, vilde de spare sig meget Besvær og megen Bekymring.

Nogle klage over, at deres gode Navn er bleven plettet af Andre. Dette er ikke Tilfælde. Hver Mand og Qvinde er Skaber af sit eget Navn og Rygte, først for Himmelen, dernæst for sine Medmennesker, og det er aldeles umuligt at besmitte en god Mands Navn for Herren. Om ogsaa hele Verden sammensvor sig mod ham, det besudler ikke i mindste Maade hans Anseelse for Gud, for hvem alle Hjerters Hemmeligheder ere aabenbare. Det skulde være mig særdeles kjært, om alle Søskende vare saa rolige og betryggede i denne Henseende som jeg. Jeg har aldrig havt Tid til at offre slige Bagateller en Tanke. En pletfri Charakteer kan ikke besmittes af Bagvaskerens Tunge. Man kan forsøge paa at stænke den over med Blæk fra øverst til nederst, for at bruge en Lignelse, men det vil ikke bide sig fast; det vil tvertimod falde tilbage paa Personer, som tilsyneladende ere pletfrie, men som i Virkeligheden ere syndefulde og i høi Grad fordærvede.

Lad det derfor staae klart for os, at vi alene ere istand til at skaffe os og værne om et godt Navn og Rygte, ved at vandre saaledes, at Liv og Frelse kan trives i vort eget Indre, og at vi alene ere istand til at tilintetgjøre Spiren til det evige Liv, som Gud har nedlagt i os, eller bortbytte den, ligesom Esau, for et Maaltid Mad eller for lidt Guld og Sølv.

Naar vi blive bragte for et Raad for at forhøres i Anledning af en eller anden Forseelse, og vi faae en Dom efter Fortjeneste, kan det mulig være saarende for vor stolte Æresfølelse; men lad os bære det med Taalmodighed. Lad Høiraadet eller Biskoppen dømme, og kom ikke med Indvendinger mod deres Kjendelse, hvorved den stemples som uretfærdig. Hvis deres Dom virkelig er uretfærdig, og I føle Eder nedtrykte derved: efterkom Dommens Fordringer, selv om den er nok saa uretfærdig. Siden er det Eders Privilegium at appellere Sagen til Høiraadet, til det øverste Præsidentskab og fra det til den aarlige Conference.

Men hvis I, efter at have erholdt en uretfærdig Dom ved Biskoppens Domstol, taalmodig modtage Straffen, lykkelige ved Bevidstheden om Eders Uskyldighed og Eders Vandels Reenhed, og ikke appellere til

høiere Authoriteter, jeg vil love Eder i Israels Guds Navn, at I skulle trives i Evangeliet og aldrig falde, og I skulle straale med en Glands som Solens ved Middagstid.

Men hvormange sige ikke: „Vi ville aldrig underkaste os en uretfærdig Dom, vor Samvittighed er for reen, vore Hjerter for uskyldige til at erkjende, hvad vi ikke ere skyldige i." I gjorde bedre i at paatage Eder det, I ikke ere skyldige i, end at forsømme endog den mindste af Eders Pligter. Efter det samme Princip er det bedre at være gavmild mod ti Uværdige, end at forstøde een Værdig.

Om Kirkens Authoriteter forlange af Eder, at I skulle anerkjende Et eller Andet, gjør det, hvor smerteligt det end er, thi Guds høie Præstedømme fordrer det. „Men den Ypperstepræst Ananias befoel dem, som stode hos ham, at slaae ham (Paulus) paa Munden. Da sagde Paulus til ham: Gud skal slaae Dig, Du kalkede Væg! Du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvertimod Loven befaler Du, at jeg skal slaaes. Men de, som stode hos, sagde: Udskjælder Du Guds Ypperstepræst? Og Paulus sagde: Brødre, jeg vidste ikke, at det var den Ypperstepræst; thi der staaer skrevet: Dit Folks Øverste skal Du ikke udskjælde." (Ap. Gj. 23, 34.) Biskoppen er en Guds Ypperstepræst og en Dommer i Israel.

Salige ere de, hvis Synder gaae foran dem til Dommen, istedetfor at følge efter dem. Lad Biskopperne og Høiraadet og dem, der ere satte til at dømme Folket, drage frem Alle og Enhver, som overtræde dette Riges Love, og dømme dem her, at de ikke skulle dømmes senere, naar Bøgerne oplades og Dommen sættes under den Almægtiges Præsidium. De, som aldrig have forsømt at efterleve alle de Raad, Kirkens Authoriteter have givet paa Jorden, og som ere blevne dømte af dem her, ville ikke blive dømte senere. Dersom dette Folk faaer Befaling af sine Ledere til at udføre en uretfærdig Handling, vil Gud straffe dem, men holde Folket uskyldt, dersom den uretfærdige Handling blev udført i en god Hensigt.

Det er mit Raad til de Sidste-Dages Hellige, at de modtage Domfældelse af deres Brødre, paa det at de, ved Dommen over Levende og Døde, kunne have den glade Fortrøstning, at de allerede have udstaaet deres Straf. Dommen er bleven afsagt over dem, Retfærdighedens Krav er skeet Fyldest, og der er Intet tilbage for dem at gjøre uden at sidde og høre paa Dommen over dem, som ikke vilde lade sin Sag behandle af Brødrene.

Alle de, som modsætte sig at blive dømte af den mindste Authoritet i Guds Rige, ville blive dømte senere. Unddrag Eder derfor ikke Brødrenes Behandling, men kræv Eders Dom af deres Haand. Lev saaledes, at I altid ere retfærdige for Himmelens Aasyn, saa at, om Brødrene domfælde Eder, I kunne være rene for den himmelske Domstol, da hviler Synden paa dem og ikke paa Eder.

Hvis jeg skulde forlange noget Uretfærdigt af de Hellige, og de vilde udføre det med Guds Ære og hans Riges Opbyggelse for Øie, da vilde den Synd falde tilbage paa mig og ikke hvile paa dem. Jeg ønsker, at mine Søskende skulde villigt underkaste sig de Raad, som gives. Jeg holder ikke af, at de løbe deres Biskop forbi, thi jeg har allerede mere end Nok at tage Vare paa; hvis ikke, kan jeg snart faae Mere. Dersom de Hellige, som udgjøre Guds Kirke og Rige paa Jorden, vilde lade sig dømme af de rette Authoriteter, som Gud har beskikket, vilde deres Sags Behandling paa hiin store Dommens Dag ikke optage megen Tid. Jeg tvivler ikke paa, at der jo vil være nogle Ulydige og nogle Apostater at dømme da.

Salige ere de som gaar fra Domen til
Kirken og ikke fra Kirken til Dommen,

Man kan gaae til næsten hver By i Staterne, og overalt vil man finde saakaldte „Mormoner.“ St. Louis har været særlig begunstiget med frafaldne Mormoner. Det samme har været Tilfælde med Californien, kort sagt, de ere spredte allevegne. Alle disse ville blive dømte paa den store Domsdag, naar Bøgerne skulle oplades. Gud har givet sine Tjenere Myndighed til at dømme hans Folk, og naar de afsige den Dom, at de Hellige ere retfærdige, og de tilgive dem deres Synder, synes I maaskee, at dertil hører en stærk Tro og stor Selvtillid. Nogle af Eder kunne maaskee ikke taale en slig Dom. Dog, naar denne Kirkes Authoriteter sige med Præstedømmets Myndighed, at de Helliges Synder ere dem tilgivne, da ere de tilgivne baade paa Jorden og i Himmelen. Men jeg for min Part ønsker ikke at sige noget Saadant, thi vi have for mange Uretfærdige iblandt os. Jeg ønsker ikke at tilgive de Uomvendte deres Synder. Dersom den Bodfærdiges Synder blive tilgivne, og han vedbliver at føre et moralsk og retskaffent Liv, ville de aldrig ihukommes mod ham mere; men hvis han synder paany, ville alle hans tidligere Overtrædelser blive opførte mod ham, som Propheten har sagt.

Dersom vi skulle blive forfulgte, lad det være for Retfærdigheds Skyld og intet Andet. Jeg er villig til at paatage mig al den Forfølgelse, som kan vorde et virkelig retfærdigt Folk tildeel. Med et saadant Folk vilde jeg ikke nære mere Frygt hverken for Jordens eller Helvedes Magter end for nogle faa Myg. Jeg maa med Beklagelse tilstaae, at ikke Alle ere af denne Beskaffenhed.

Nogle af Brødrene have Lyst til at forudsee og tale om Forfølgelse. Jeg har ingen saadan Forudfølelse om kommende Rædselsscener, og om nogle af Eder have det, beklager jeg dem. Jeg er kun bange for een Ting, og har aldrig frygtet for noget Andet, og det er: at dette Folk ikke skal opfylde sine Pagter for Gud. Hvis mine Brødre og Søstre efterleve sin Religion, kunne alle Helvedes Djævle ikke skade dem stort.

Men skulle vi ikke „fuldkommes gjennem Lidelser?“ kunde man spørge. I faae saamænd nok af den Sort, thi I kunne skaffe Eder tilstrækkeligt Bryderi og Besvær selv, og de, som ikke forstaae det, kunne laane hos Andre!

Enhver vil faae al den Gjenvordighed og Møie, han kan bære, enten der saa kommer en ny Armee herop eller ikke. „Men siger ikke Skriften, at hver, som vil leve gudeligen i Christo Jesu, skal forfølges?“ Jo, men der staaer ikke hvormeget eller hvorlænge, og jeg veed det heller ikke. Men sæt, at Herren skulde udsende sine Engle for at gribe alle de Djævle og onde Aander, som findes paa Jorden, samt hvert ondt Princip og kaste dem i Afgrunden og holde dem alle vel forvarede der, saa at kun Retfærdighed fandtes paa Jorden, og Jesus skulde komme for at regjere blandt sine Hellige og Himmelens Engle skulde boe paa Jorden blandt dem, at prægtige Templer skulde bygges, hvori Ordinantser for Fædrene kunne forrettes i de tusinde Aar (om det er tusinde Aar efter vor Tidsregning eller efter Herrens, veed jeg ikke) — hvad Slags Prøvelser vilde I da have? Det vil være vanskeligt for Eder at skaffe Prøvelser tilveie, og I kunne heller ikke henvende Eder til Eders Næste for at faae dem. Hvorlænge de Retfærdige skulle lide Forfølgelse, skal jeg ikke kunne sige; men Tiden vil komme, da det Gode skal have fuldkommen Overmagt paa Jorden, medens det Onde med hele dets Følge af Sorger og Lidelser vil være det Gode aldeles underkastet. Da vil al Ugudelighed have naaet sin Ende; men de samme Resultater kan naaes efter en

mindre Maalestok nu i vor Tid, hvis den samme Aarsag kan tilveiebringes. Vi troe, at den Tid er nær, da denne forønskede Crisis vil indtræffe.

Der er Tusinder af gode Folk paa Jorden, som ikke tilhøre denne Kirke; men naar man tager Verden som Nationer og Riger, ere de uden Undtagelse fjendtligsindede mod Guds Folk, og de ville ikke forunde de Retfærdige den mindste Myndighed, Magt eller Fodbred Jord, uden hvad disse kunne fravriste dem og forsvare i Israels Guds Navn. Ville Nationerne opfostre dette Folk? Nei. Broder Hyde sagde i en Tale for et Par Aar siden, at Missourianerne skulde gjenindsætte de Hellige som Eiere af de Besiddelser, som de tidligere havde frarøvet dem; men jeg vil ikke modtage deres Gave, deres Velsignelse eller deres Velgjerninger; der er imidlertid ingen Fare for, at de skulle tilbyde os Noget. Gud har ført os til disse Bjerge, og vore Fjender have ingen Magt til at drive os herfra. Hvergang de forsøge derpaa, vil Herren vise dem, at de ingen Magt have, og han vil lade dem visne ligesom Skovens affaldne Løv; han vil berøve dem al deres Kraft og Styrke og bringe dem Skam og Vanære.

Lad ikke Br. Wells's Bemærkninger i Morges gaae Eder af Minde. Enhver Mand og Qvinde beherske sig selv, thi i ethvert Fornuftvæsen er Spiren til evig Vedvaren nedlagt. Lad Guds Aand og Kraft altid veilede Eder, og lad Kjødet og Alt hvad dertil hører være Christi Aand og Love underdanig. Lad dernæst dens Indflydelse forplante sig til vore Familier og Naboer og spred den til Byerne, Territorierne, Staterne, ja til alle Nationer, Riger, Stammer, Tungemaal og Folk, indtil alle Jordens Magter ere vor Herre og Frelser Jesus Christus lydige.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder i Kirken fra 1820 til 1856.

(Fortsat fra Pag. 335.)

1832.

25de Marts bleve Joseph Smith, Sidney Rigdon med Flere frygtelig mishandlede af en Pøbelhob. 2den April forlod Joseph Smith Ohio og ankom til Independence, Missouri, den 24de. I et Generalraad den 26de April anerkjendtes Joseph Smith som Præsident for Overpræstedømmet. 1ste Mai blev der i et Raad, afholdt i Independence, vedtaget at udgive Lærdommens og Pagtens Bog. 6te Mai reiste Joseph Smith fra Missouri til Kirtland, hvor han ankom i i Juni. Det første Maanedsskrift „Evening and Morning Star" udgaves af Menigheden i Independence i Juni.

1833.

2den Februar fuldendte Joseph Smith Oversættelsen af det Nye Testamente. 18de Marts blev Overpræsternes Qvorum organiseret i Kirtland, ved hvilken Leilighed flere af Brødrene saae Frelseren og mange Engle i et Syn. 2den Juli fuldendte

Joseph Smith Oversættelsen af Bibelen. 20de Juli samledes en Pøbel i Jackson County, Missouri, som nedrev „Evening and Morning Star's" Trykkeri og tjærede, fjærede og pidskede mange af Brødrene. 23de Juli samledes Pøbelen paany og de Hellige indgik en Forpligtelse med sine Forfølgere at ville forlade Jackson County. Hjørnestenene til Herrens Huus i Kirtland lagdes. 11te September blev det vedtaget at anskaffe et Trykkeri i Kirtland og at udgive et Blad betitlet „Messenger and Advocate." Biskop Partridge blev anerkjendt som Hoved for Menigheden i Zion, Missouri. 8de Octbr. forelagde Ældsterne W. W. Phelps og O. Hyde Gouverneuren i Missouri en Petition fra de Hellige i Jackson County. Den 31te begyndte Forfølgelserne paany i Jackson County. 4de Novbr. fandt en Træfning Sted mellem en lille Skare Hellige og Pøbelen. Kort efter forlode de Hellige Jackson County. December. Forfølgelsen rasede mod de Hellige i Van Buren County, Missouri. 18de Decbr. blev Joseph Smith, senior, ordineret til Patriarch. Den 27de fik Davis og Kelley Tilladelse af Pøbelen til at flytte „Evening and Morning Star's" Trykkeri til Liberty i Clay County, hvor de paabegyndte Udgivelsen af „Missouri Enquirer."

1834.

17de Febr. blev det øverste Præsidentskab, bestaaende af tre og et Høiraad af tolv Medlemmer første Gang organiseret. 3die Mai. I et Conferencemøde af Ældster i Kirtland blev Menigheden første Gang benævnet „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige." Den 5te reiste Joseph Smith, jun. med Flere fra Kirtland til Missouri for at paaskynde Zions Forløsning. 19de Juni brød Cholera ud i „Zions Leir" efter dennes Ankomst til Missouri. Tillige rasede der en frygtelig Orkan, som adsplittede en Pøbelhob. Den 23de ankom Leiren til Omegnen af Liberty i Clay County. 9de Juli reiste Joseph Smith, jun. fra Clay County, Missouri, tilbage til Kirtland, hvor han indtraf sidst i Maaneden. 29de Novbr. gjorde Joseph Smith og Oliver Cowdery Pagt med Herren at ville give Tiende. Dette var Tiendelovens Indførelse blandt de Sidste-Dages Hellige.

1835.

14de Febr. blev de tolv Apostlers Qvorum organiseret. Den 28de begyndte Organisationen af de Halvfjerdsindstyves Qvorumer. 3die Mai begave de Tolv sig paa deres første Mission fra Kirtland. Juli. I Begyndelsen af denne Maaned erholdt Joseph Smith de ægyptiske Papyrusruller, som indeholdt Abrahams og Josephs Optegnelser. 17de August. I en stor Forsamling i Kirtland blev Pagtens Bog anerkjendt som en Rettesnor for de Helliges Tro og Levnet.

1836.

21de Januar samledes Kirkens Authoriteter i Kirtland i Templets Skoleværelse, hvor de salvede og velsignede hverandre, og for Mange oplodes himmelske Syner. 27de Marts blev Herrens Huus i Kirtland indviet. 3die April aabenbarede Frelseren, Moses, Forløberen Elias og Propheten Elias sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Herrens Huus i Kirtland.

1837.

Juni. I Begyndelsen af denne Maaned blev H. C. Kimball og Orson Hyde beskikkede Mission til England; den 12te blev Willard Richards ligeledes kaldet til samme Mission. Dette var den første udenlandske Mission i denne Kirke. 13de Juni begave Ældsterne Kimball, Hyde, Richards og Præst J. Fielding sig paa

Reisen til England fra Kirtland. 1ste Juli afgik Missionairerne fra New York med Seilskibet „Garrick," og den 20de s. M. ankom ovennævnte Brødre tillige med Ældsterne J. Goodson og J. Russell til Liverpool. Den 23de blev Evangeliet, aabenbaret ved Joseph Smith, første Gang forkyndt i England (i Preston). Den 30te forrettedes den første Daab med guddommelig Myndighed i England, i Floden Ribble. 4de August bleve de første Medlemmer af Christi Kirke i England indlemmede ved Haandpaalæggelse i Walkerfold Chaidgley. 27de Septbr. reiste Joseph Smith fra Kirtland for at oprette Indsamlingssteder, samt for at besøge de Hellige i Missouri, hvor han ankom sidst i October eller først i November. 10de December. Omtrent paa denne Tid kom Joseph Smith tilbage til Kirtland fra Missouri. 25de December afholdtes den første Conference af de Sidste-Dages Hellige i England (i Preston). I Løbet af denne Maaned fandt et større Frafald Sted i Kirtland.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Falske Fordomme due ikke.

Den Haardnakkethed, hvormed vore Fjender hænge ved den gamle forslidte Maade at løse Mormonspørgsmaalet paa, hvilket i de sidste tredive Aar har forstyrret Christenhedens Ro, er i Sandhed høist mærkværdig — de blive ikke trætte af at opdiske med de usandsynligste og utroligste Historier, som fra Tid til anden ere satte i Omløb for at blinde Sandhedssøgernes Øine.

Vi indrømme, at Evangeliets simple, ukunstlede Sandhed tager noget haardt paa den moderne Christendoms Vildfarelser, Overtro, Præsteunderfundighed og Sofisteri; men hvorfor opløftes dette evige Skrig om Bedrageri? Dersom vor Lære er saa grundfalsk, hvorfor da være bange for at lade den høres?

Vore Ældster blive af og til kastede i Fængsel for ingen anden Brøde end at have prædiket Evangeliet og forrettet dets Ordinantser; men vi kunne forsikkre vore Fjender, at de aldrig naae deres Øiemed paa denne Maade; thi naar Mænd ville underkaste sig vanærende Fængsling for deres religieuse Troes Skyld, er det høist usandsynligt, at Fængslets Qvaler kunne ryste deres Standhaftighed.

Den hellige Sandhed, for hvilken saamange ædle og retsindige Sjæle have lidt i de forskjellige Tidsaldere, er dyrebar for os, og om ogsaa vore reneste Bevæggrunde maae blive misfortolkede, have vi dog den stolte Bevidsthed, at for Himmelens Aasyn ere vi frie for Bagtalerens giftige Beskyldninger, og vor Samvittighed er reen for vore Medmenneskers Vedkommende.

Lad Forfølgelsen kun rase, vi nære ingen Frygt for Udfaldet — den Eviges Raadslutninger kunne ei omstødes eller forandres af en hyklerisk Geistligheds afmægtige Anstrengelser. Vi spørge atter, dersom vore religieuse Anskuelser ere saa ravgale som vore Fjender udraabe dem for, hvorfor er man da saa ubegribelig ængstelig for at lade dem komme til Offentlighedens Kundskab? Hvis der blot behøves at lade dem blive bekjendte for at faae dem almindelig forkastede, hvorfor griber man da til saadanne Voldsmidler for at hindre de Ældste i at forkynde dem? Hvoraf kommer det, at agtværdige Mænds upartiske Vidnesbyrd, som tale til Gunst for os, med saadan Eendrægtighed blive negtet Optagelse i Aviserne, som ellers bringe alleslags Efterretninger til deres talrige Læsere? Svaret paa disse Spørgsmaal er ikke af nogen tvivlsom Natur, men er indlysende for ethvert tænkende Menneske.

Atter, vi høre ofte et ildevarslende Skrig lyde for deres Øren, som berede sig til at udvandre til de Helliges Hjem, et Skrig, der advarer dem for alle de uhørte Farer, som Frygt eller Ondskab er istand til at optænke. Sige ikke de samme Individer, som udsprede slige Historier, at den Retskafne har Intet at frygte i dette Liv? og dersom Emigranten ikke er ærlig og retskaffen, hvorfor gjøre de sig da saamegen Umage for at holde ham tilbage? Dersom vore Fjender virkelig troe hvad de sige, hvorfor stole de da ikke paa den retskafne, den oprigtige Emigrants Vidnesbyrd, saa de hos ham kunde finde et kraftigt Støttepunkt i Kampen mod os? Simpelthen fordi der vende aarlig nogle af disse ærlige Emigranter tilbage til deres Fædreland, hvor de som med een Mund bevidne, at i Nordamerikas Centrum boer et Folk, hos hvem Sandhed og Frihed forener Haand og Hjerte til at berede et Tilflugtssted for de Gode og Ædle af alle Nationer, og hvor Alle kunne nyde det uskatteerlige Gode, Samvittighedsfrihed, i uforstyrret Ro.

Disse Beretninger blive ei agtede af dem, som vi med god Grund kunne kalde vor Sags Fjender; men lad en skraalende Apostat komme, en Mand, som er uværdig til at leve i godt Selskab, som har indsneget sig i vor Midte i det Haab, at han under Hykleriets Maske kunde vinde timelige Fordele, men som under Forsøget er bleven opdaget og udstødt fra de Helliges Samfund — lad en saadan ussel Charakteer vise sig, og han vil strax blive hilset som „en Ven og Broder."

O Sandhed, Du er en Juvel! Forgjeves har man anvendt Tid, Evner og Guld for at tilintetgjøre Dig og hindre Guds Riges Fremgang paa Jorden. Du er bleven vugget i Forfølgelser, er opvoxet midt iblandt Bagvaskelse og Fordreielse, og dog har Du blomstret, thi Gud har bestandig været med Dig; og Du skal fremdeles voxe og trives, trods alle Satans Kunstgreb og Rænker, indtil Du har fuldendt Menneskeslægtens Gjenfødelse, og Retfærdighed er grundfæstet og anerkjendt paa den ganske Jord.

Correspondance.

Brevigs Conference.

Christiania, den 22de Juli 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! Idet jeg i denne Stund griber min Pen for at tilskrive Dem nogle Linier, beder jeg Gud min evige Fader at velsigne Dem, og at disse Linier maae finde Dem lykkelig og tilfreds.

Jeg føler mig næsten skamfuld over, at jeg ikke har tilskrevet Dem. for, ikke engang directe bragt Dem min Tak for de behagelige og for mig uforglemmelige Dage, som jeg tilligemed min Broder Carl tilbragte i Deres Selskab i Kjøbenhavn afvigte Foraar. Det var en Tid, som længe vil staae som et Glandspunkt i min Erindring, og hvad jeg kan sige om Dem, gjelder ogsaa om vor kjære Broder W. W. Cluff, med hvem jeg fik Leilighed til at gjøre personlig Bekjendtskab, og tillad mig nu, medens Tanken dvæler ved hiin Tid, at bringe Dem min hjertelige Tak for al den Kjærlighed og Velvillie, som blev mig tildeel under mit Ophold i Kjøbenhavn. Vil De tillige godhedsfuldt bringe Br. Cluff min Tak for den tilsendte „Deseret News," hvis Indhold var et styrkende Maaltid for mig, thi her er saadanne hjemlige Nyheder yderst sparsomme; de indskrænke sig til enkelte Breve fra vor Familie, og i et af disse giver min Hustru mig den trøstende Efterretning, at hun venter mig hjem inden 5 Aars Forløb!

Der er hengaaet en rum Tid, siden De hørte noget Nærmere fra os heroppe, maaskee ikke siden Broder Lund afgav sin Beretning i „Stjernen," men deri gaves ogsaa en temmelig nøiagtig Skildring af Missionens Tilstand i dette Land, og da den siden kun lidt har forandret sig, fandt jeg det overflødigt at gjøre nogen Tilføielse. Alt staaer godt til i denne Deel af Skandinavien, saavidt min Kundskab strækker sig. Christiania Menighed forøges ugentlig med nye Skud, og Tilstanden i denne Stad er fortrinlig — god Aand, gode Brødre og en varmhjertet Flok Hellige.

Min Virksomhed vil for i Sommer nærmest indskrænke sig til Christiania By, hvor der ogsaa er nok at bestille i forskjellige Retninger; jeg har tillige begyndt at holde engelsk Skole, og søger at gjøre min lille Kundskab i dette Sprog saa frugtbringende for de Hellige som mulig. Fortiden har jeg over 40 Elever, og jeg har derved faaet Leilighed til at forøge min egen Kundskab i Sproget.

I disse Dage have fire Brødre siddet i Fængsel paa Vand og Brød for at udsone de Muleter, som bleve dem idømte sidste Vinter for Prædiken, Daab og andre sacramentale Handlinger. Brødrene ere desuagtet lykkelige og ingen Knur eller Klage høres. Forresten holder Politiet sig roligt nu, og Alt gaaer sin gode, jevne Gang.

Min Broder Carl forlod os den 2den dennes; han vil gjøre en Rundreise i Conferencen og bliver rimeligviis borte hele Sommeren og en Deel af Efteraaret tillige. Evangeliet spredes allevegne i dette Land, og Brødrene ere meget nidkjære, skjøndt de ofte have vanskelige Omstændigheder at kjæmpe med.

Hvad mig selv angaaer, kan jeg sige, at Evangeliet er mit Alt; min hele Interesse er i og for dets Fremgang, og mit Ønske er, at jeg maa kunne udrette noget Godt og bidrage til Sandhedens Udbredelse. Jeg føler min Tro og Tillid til

Gud forøges dagligen; naar Aanden kraftig paavirker mig, overvældes jeg næsten af Ønsket om at prædike Evangeliet bestandig i Verden, men paa den anden Side længes jeg ogsaa efter at samles med „The old folks at home." Dog, jeg er ikke ængstelig med Hensyn til min Afløsning, men føler mig ganske rolig i saa Henseende.

Maa jeg bede Dem bringe min kjærlige Hilsen til Br. Cluff og Brødrene paa Contoiret samt til Alle, der maatte spørge efter os. De selv hilses paa det Hjerteligste fra de Hellige her; de spørge ofte, om De ikke kommer herop engang i Efteraaret.

Deres Broder i Evangeliet
John F. Dorius.

Gotheborg Conference.

Gotheborg, den 1ste August 1862.

Kjære Broder J. N. Smith!

Tak for sidste behagelige Samværen i Kjøbenhavn; jeg haaber og ønsker, at De befinder Dem vel, og at Herren opholder Dem baade i legemlig og aandelig Henseende.

Jeg ønsker herved at meddele Dem, at vi afholde Conference i Gotheborg med Herrens Hjælp den 10de dennes. Det er atter lykkedes os at faae Locale i denne Stad, saa vi paany kunne bære Vidnesbyrd om Evangeliet, som for en Tid har staaet næsten stille her; men nu skulle vi atter med fornyede Kræfter tage fat, og Aandens Overbeviisning fornyer vore Anstrengelser og vor Nidkjærhed. Værket gaaer ei rast, men sikkert frem i denne Stad, og vi leve i Haabet om en lys Fremtid.

Undertiden finder endeel Forfølgelse Sted. Saaledes ere tvende Brødre nylig blevne dømte til stor Straf for Evangeliets Prædiken. Den ene Broder, Anders Børjeson, har faaet 300 Rdlr. Rmt. Mulct eller 28 Døgns Vand og Brød, den Anden har faaet 25 Rdlr. Rmt. Mulct eller 14 Dages Fængsel. De ville begge med Frimodighed og Fortrøstning til Gud underkaste sig Fængslets Qvaler, da de som naturligt er ikke kunne tilveiebringe en saadan Sum. Det er sørgeligt at see sine Brødre lide uforskyldt, men jeg haaber, at Landets Love med Tiden ville blive forandrede til vor Gunst, saa vi snart kunne erholde Religionsfrihed.

En kjærlig Hilsen til alle de Hellige i Kjøbenhavn sendes fra Sødskende her ved Deres hengivne Broder og Medarbeider i Evangeliet,

Anders Pontus Søderborg.

Skaanes Conference.

Malmø, den 30te Juli 1862.

President J. N. Smith.

Kjære Broder! Det er med megen Glæde, jeg kan meddele Dem, at Herrens Værk i Skaanes Conference er i særdeles god Stand — jeg vil ikke sige god efter Omstændighederne, thi disse ere ogsaa overmaade gode. Som De nok veed, have Brødrene i Begyndelsen mødt megen Modstand og havt mange Hindringer at bekjæmpe, saa at de neppe turde færdes paa Veiene ved høilys Dag af Frygt for at blive grebne, mishandlede og indspærrede i Fængsel, hvorfor de vare nødte til at opsøge de Oprigtige om Aftenen og Natten og i al Stilhed undervise dem om Veien til Frelse og evigt Liv.

Neppe havde En og Anden adlydt Evangeliets første Grundsætninger, og det blev bekjendt, førend verdslige og geistlige Embedsmænd indfandt sig hos Paagjeldende, hvor de med forenede Kræfter søgte — baade med Trusler og Tillokkelser, Fornuft og Ufornuft — at formaae dem til at forsage Evangeliet, og Staten har bortødslet mangen Portion Vand og Brød paa en stor Deel af dem, som have været uimodtagelige for nævnte Herrers „Fornuftgrunde."

Jeg anfører ikke dette, fordi jeg troer, at De er ubekjendt med hvad Forfølgelse er, men mere for at sammenligne den lyse Nutid med den mørke Fortid, og for desto bedre at see den glædelige Forandring, som har fundet Sted. De Fleste af dem, som arbeidede ufortrødent dengang for Værkets Fremme og som have været trofaste i Herren, ere nu hjemsamlede til Zion, og kun Faa tænke paa hiin Tid. Vi beskjæftige os derimod langt mere med Nutiden og den herlige Fremtid, som vinker os imøde, og fremad er de Helliges almindelige Løsen her. Det synes som om Evangeliet har en saadan fremaddrivende magnetisk Kraft, at de Oprigtige ikke kunne andet end følge med. Og hvorfor skulde vi ikke skride fremad? Vi have ingen ydre Hindringer at bekjæmpe; Intolerancen har maattet rømme Pladsen for frisindede Ideer, hvilke gjennemtrænge Massen mere og mere; Pøbelvældet er bleven hemmet af strengere Love; Publicums vildledte Mening ledes længere og længere ind paa den rette Vei til rolig, sindig og selvstændig Betragtning istedetfor dens tidligere vilde og ofte meningsløse Udbrud. Under saadanne Omstændigheder er det vi arbeide, og gode og trofaste, om end unge Mænd benytte deres Tid til at udsaae den gode Sæd.

For en Tid siden kom en ældre Kone tilbage fra Zion, hvortil hun udvandrede i 1854, som nu paa sit tidligere Hjemsted i Nærheden af Helsingborg udspreder onde Rygter om de Hellige og Sandheden, og en Deel af disse Historier har allerede fundet sin Vei til de fleste Aviser her i Landet, hvilket viser, at her endnu findes Folk, som med Begjerlighed gribe efter Alt, hvad der kommer i Modstrid med Sandheden. Ældste P. Beckstrøm, som har været bosiddende i Zion i sex Aar, har derimod reist hele Sverrig rundt siden 1860 til Dato med godt Vidnesbyrd om den guddommelige Sandhed, og har vandret ulasteligt blandt sine Medmennesker, hvilket Tusinder kunne bevidne, men jeg har endnu ikke seet et Ord om ham i nogen af Aviserne, endskjøndt han er optraadt offentligt og har talt baade med Præster og Folk. Aarsagen er muligen den, at han har ikke havt andet end Godt at berette, og de, hvis Gjerninger ere onde, elske jo Mørket mere end Lyset. Jeg kjender imidlertid

Ingen iblandt de Hellige, som har ladet sig paavirke af slige fordreiede Bladartikler.

De Hellige længes meget efter deres Udfrielse, og naarsomhelst jeg kommer ud i Grenene, overvældes jeg af Spørgsmaal og Begjeringer i denne Retning. Det tegner til at blive en ret anseelig Emigration herfra næste Aar, dog troer jeg ikke, jeg formaaer at tilfredsstille Alles Ønsker; hvis saa var, vilde De vist faae en 7 a 800 Emigranter herfra, thi da vilde Allesammen afsted. Det er just ikke fordi de lide nogen særdeles Nød, men Indsamlingsaanden paavirker dem i samme Forhold som Evangeliet gaaer frem.

Undskyld, at jeg har ladet mine Bemærkninger gaae saa vidt; for ei at trætte Dem, vil jeg afbryde og undertegne mig som Deres ringe Medarbeider i den gode Sag.

R. Rosengren.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839 (Fortsat fra Side 300.)

„Ja, mine dyrebare Brødre, Gud den Almægtige vil udfrie Eder. Frygter ikke, Eders Befrielsesstund er nær, Eders Forløsning stunder til. Jeg har besluttet, mine Brødre, at nedlægge mit Liv i Støvet, eller befrie Eder fra Eders Lænker; hele min Hu staaer til det sidste.

„Elskelige Brødre, I vilde kunne fatte den Aand, som boer i mit Bryst, thi naar jeg tænker paa Eders Lidelser, er mit Hjerte som Vox for Ilden; men naar jeg ihukommer Aarsagerne til Eders Lidelser, føler jeg ligesom Ild i mine Been og retfærdig Vrede opflammes mod Eders Fjender, og jeg kan ikke slaae mig til Ro, saalænge der findes En af dem, som kan føre et Sværd eller affyre en Pistol. Mit Sværd har aldrig hvilet i Skeden, siden David W. Patten og Brødrene ved Hauns Møller bleve slagtede, thi deres Blod raabe om Hevn fra Jorden.

„Derfor hører, o, I Himle! optegn det, I hellige Engle! forkynd Budskabet, I flammende Serapher! at jeg fra denne Dag af, anseer mig som Hevner af hine uskyldige Mænds Blod, af Zions uskyldige Sag og hendes Fangne, og vil ikke hvile, før mine fængslede Brødre ere ligesaa frie som jeg.

„Eders Familier ere alle vel og ved godt Mod. Maa Gud velsigne Eder alle. Amen.

„Brødrene Amasa Lyman og Watson Barlow sige i Forening med mig, at vort Hjerte er liig dit. Br. Joseph, hvis min Aand er forkeert, for Guds Skyld irettesæt mig. Vi ere ikke forknytte, Brødre, thi vi have besluttet, saa sandt som Herren lever, at udfrie Eder af Eders Fjenders Hænder, eller døe under Forsøget. Vi skulle snart sees.

A. Ripley.

„E. Sk. Jeg er eengang bleven dreven, men ikke pidsket. Br. Brigham Young sender sin Hilsen til Eder alle."

„Quincy, den 11te April 1839.

„Broder Hyrum! Efter at have læst et Par Linier fra Dig til mig selv og et Par til Fader, hvilket vakte al den Kjærlighed og broderlige Hengivenhed, som et

Hjerte kan føle, skynder jeg mig at sende Dig Svar. Jeg med Familie befinde os vel; Moder og Lucy have været syge, men begynde at komme sig. Din Families Sundhedstilstand er bedre nu end den har været siden Eders Fængsling.

„Broder Hyrum, jeg haaber, at mit forrige Brev ikke har forøget din Bekymring, thi jeg veed, at Eders Lidelser næsten ikke ere til at udholde for den menneskelige Natur, og dersom jeg ikke vidste, at der var en Gud i Himmelen, og at hans Forjættelser ere sanddrue og trofaste, og at han er Eders Ven i alle Eders Gjenvordigheder, vilde jeg skynde mig til Eder, og enten være hos Eder i Fængslet eller see Eder i frie Luft — ja i Luft, som ikke var indaandet eller besmittet af en Bande Umennesker, der træde Dyd og Uskyldighed ustraffet under Fødder, og som ikke engang ere tilfredse med de Helliges Gods og Blod, men maae mishandle de Døde ovenikjøbet. Mine Bønner, min Indflydelse og mine varmeste Følelser ere for Eder begge, og jeg har fast besluttet, at om det virkelig gaaer saavidt, at I blive myrdede, vil jeg hevne Eders Død fiirdobbelt.

„Joseph maa undskylde, at jeg ikke skriver til ham dennegang. Hils alle mine Brødre i Fængslet. Skriv til mig saa ofte I kunne, og vær ikke bekymrede for Eders Familier.

„Eders i Lidelser saavel som i Fred hengivne Broder

Don Carlos Smith."

„Elskelige Brødre Hyrum og Joseph! Med min Mands Tilladelse sender jeg Eder herved nogle Linier for at vise Eder, at jeg ikke har glemt Eder, hvilket heller ikke skal skee, thi mine Bønner opstige dagligen til min himmelske Fader for Eders Befrielse. Det synes som om Herren er seen til at høre de Helliges Bønner; men hans Veie ere ikke vore Veie, derfor kan han gjøre det bedre end vi formaae. I maae berolige Eder, Brødre, og skue fremad til bedre Dage. Eders Børn ere saa lystige som Lam; vær ikke bekymrede for dem, thi de ere ikke nedtrykte og forstemte som de Voxne; deres Sorger ere kun forbigaaende, vore stadige.

„Maa Herren velsigne, bevare og udfrie Eder fra Eders Fjenders Haand og bringe Eder tilbage til Eders Families Skjød, er min ydmyge Bøn.

Agnes M. Smith."

(Fortsættes.)

Blandinger.

En Prædiken for Stratenrøvere. En gammel Præst tilligemed fire andre Reisende bleve overfaldne af tre Stratenrøvere, som forlangte alt deres Guld udleveret. Den gamle Præst bad bønlig om at maatte beholde en lille Deel af sine Penge, da han havde en Regning at betale i London. De „ædelmodige" Røvere gave ham alle hans Penge tilbage paa den Betingelse, at han skulde holde en Tale for dem. Som Følge heraf trak de sig en Smule tilside, og Præsten begyndte: „Mine Herrer, I ere af alle Folk i Verden dem, som have meest tilfælles med Apostlerne, thi de vare Udskud paa Jorden, det samme ere I. De havde hverken Jord eller Gods, som de kunde kalde deres; ei heller have I det, tænker jeg. De vare foragtede af Alle, undtagen deres Troesfæller; det samme antager jeg er Tilfælde med Eder. De holdt ufravigelig fast ved de Principer, de havde annammet, og jeg tør vædde paa,

det samme gjøre I. De bleve ofte kastede i Fængsel, og jeg formoder, at I alle have maattet bære den samme tunge Skjebne. Deres Færd bragte dem en brat Død, og hvis I fortsætte Eders, vil den udentvivl bringe Eder til det samme Maal. Men i eet Punkt, Elskelige, adskille I Eder høiligen, thi Apostlerne stege fra Jorden til Himmelen, hvor jeg er bange for, I aldrig ville komme; og ligesom deres Død bragte dem evig Herlighed, vil Eders Løn blive evig Skam og Elendighed, medmindre I forbedre Eders Opførsel." („Methodist Magazine" for 1767.)

Man er ofte tilbøielig til at dadle hos Andre, hvad man selv gjør uden Samvittighedsskrupler. Saaledes fortæller Plutark om en Ulv, som engang stak Næsen ind i en Hytte, hvor nogle Hyrder sad og godtede sig med en Faarekølle, og ved Synet heraf udbrød den: „Hvilket Jammerskrig vilde de ikke have opløftet, dersom de havde truffet mig ved et saadant Maaltid."

En Reisende fortalte i et Selskab, at paa en af sine Reiser havde han og hans Tjener bragt 50 vilde Beduinere til at løbe sin Vei. Da dette forbausede de Tilstedeværende, sagde han: „Aa, det var just ikke saa besynderligt, thi vi løb først, og de satte efter os!"

En Irlænder, som lænede sig mod en Gasstolpe idet en Begravelse passerede, blev spurgt af en Forbigaaende, hvem der var død. „Det veed jeg ikke saa nøie, men jeg formoder, det er Herren i Kisten der."

„Der er nogle Folk i Verden," sagde den vittige Thomas Bradbury, „som ere ligesom en Brødsmule i Halsen; dersom den gaaer den rette Vei, gjør den lidt Gavn, men gaaer den i Vrangstruben, giver den en heel Deel Uleilighed."

Nyheder.

Vulkansk Udbrud. „Singapore Free Press" meddeler ifølge en fra Java modtagen Beretning, at Øen Makian er bleven aldeles lagt øde af et Jordskjælv i Forbindelse med et stærkt vulkansk Udbrud. Paa den tidligere saa frugtbare Ø fandtes efter Udbruddet ikke et eneste grønt Blad eller Græsstraa. Ikke en levende Sjæl fandtes paa Øen, da de af dens 4,000 Indvaanere, som ikke vare omkomne ved Jordskjælvet, havde forladt den Jordbund, der nu ikke mere kunde skjenke dem Livets Ophold, medens de af dem beboede tolv Landsbyer for en stor Deel laae i Ruiner, og flere af disse endog vare begravne under et 30 til 40 Fod høit Lag af Gruus, Sand og Aske. Hvormange af Indvaanerne, der vare omkomne ved denne sørgelige Katastrophe, vidste man endnu ikke, men der fortaltes, at der alene i Landsbyen Babawa, der beboedes af omtrent 1,000 Mennesker, er Halvdelen af dette Antal omkommen. Under Ruinerne af Øens store Moskee fandtes alene 63 Liig og omtrent ligesaa mange i en Kjælder under et af Husene. Udbruddets Voldsomhed og Kraft var saa stor, at Stene paa omtrent et Punds Vægt faldt ned paa den i en Afstand af 10 engelske Mile beliggende Ø Halmaheira; det underjordiske Bulder kunde tydelig høres paa Banda, Amboyna, Kama og flere fjerntliggende Steder, og hele den østlige Kyst af Celebes var bedækket med Aske. Fra det paa Øen dannede Krater var der udkastet en saadan Mængde Mudder, at en lille, men meget dyb Bugt var bleven aldeles opfyldt dermed.

Tyrkiet. Det sidste blodige Slag mellem Tyrkerne og Montenegrinerne synes, ifølge Beretninger fra Wien, virkelig at have været afgjørende. Fredagen den 18de Juli angreb Omer Pascha med 50,000 Mand de forenede Montenegrinere, som, 15,000 Mand stærke, havde forstandset sig ved Bielo Paulovichi. Tyrkerne sloges med stor Tapperhed og efter to Dages Kamp lykkedes det dem Løverdag Aften den 19de at fordrive Modstanderne fra deres for uindtagelig ansete Stilling. Tabet angives paa hver Side til 2,000 Døde og lige saa mange Saarede og Savnede. Montenegrinerne trak sig tilbage gjennem et snevert Bjergpas og indtog en ny, stærkt befæstet Stilling ved Sagaraz, hvor Omer Pascha den 21de Juli angreb dem paany, som det synes dog uden Held. Alligevel maa Montenegros Stilling betragtes som fortvivlet. Landet forbløder sig i Kampen og er nu næsten aldeles udmattet. Selv om Tyrkerne tabe 1,000 Mand, naar Montenegrinerne kun tabe 100, er Tabet dog langt føleligere for de Sidste, thi Tyrkerne faae stadig Forstærkninger og Tropperne skiftes, medens hos Montenegrinerne de samme Folk uophørlig staae i Ilden, uden at der er nye Kræfter til at udfylde Hullerne i deres Rækker. Siden Krigens Begyndelse ere allerede 8,000 Montenegrinere gaaede til Grunde, og nu finder man endog gamle Mænd paa over 60 Aar og Drenge paa neppe 14 Aar imellem de Kjæmpende.

Amerika. Siden de sidste store Slag ved Richmond, hvilke synes fuldkommen at have lammet Unionens Kraft for Nærværende, har Tingenes Tilstand ikke undergaaet nogen synderlig Forandring. Unionstropperne maae aldeles indskrænke sig til Selvforsvar, medens de Sydlige have leveret flere Træfninger, der imidlertid ere uden større Betydning.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.